

Наш кррай

17 вересня 2016 року № 73 (9749)

Газета заснована у 1933 році

Вітаємо з Днем визволення Кегичівщини від фашистських загарбників!

ДОРОГІ ДРУЗІ!

За дорученням депутатського корпусу Харківської обласної ради вітаю жителів громади із 73-ю річницею визволення району від фашистських загарбників.

Із особливим відчуттям неоплатного боргу ми віддаємо данину пам'яті воїнам, які на передовій відстояли рідну землю у роки війни; мирним жителям, які у тилу наближали перемогу своєю стійкістю та незламністю.

Завжди пам'ятатимемо ваші ратні та трудові подвиги і пам'ять цю будемо передавати з покоління в покоління. Саме на таких прикладах патріотизму, самопожертви та любові до рідної землі ми виховуємо наших дітей.

Сьогодні від особистого внеску кожного жителя краю залежить, яким буде район завтра. Переконалися, що завдяки вашій активності та любові до Харківщини тут завжди будуть квітнути парки, будуватимуться нові дитячі майданчики, садочки та школи.

Дорогі друзі! Зичу вам миру, невичерпної наснаги для добрих справ, міцного здоров'я та довгих років життя, добробуту та оптимізму.

Голова Харківської обласної ради С. ЧЕРНОВ.

ДОРОГІ ВЕТЕРАНИ, УЧАСНИКИ БОЙОВИХ ДІЙ, ГЕРОЇ - ВИЗВОЛИТЕЛІ, ЖИТЕЛІ РАЙОНУ!

В цей день, 73-роки тому наша кегичівська земля була остаточно звільнена від нацистських загарбників.

Страшні випробування випали на долю вашого покоління та, на жаль, і у теперішній час.

Нищівний вал бойових дій двічі прокотився українськими землями, не оминувши жодного містечка, села, та так склалося, що і зараз на східній частині України ведуться антитерористичні операції.

Стільки, скільки сходитиме сонце над Україною, стільки світло героїзму тих, хто воював у Другій світовій війні, хто і зараз віддає своє життя за незалежність держави, житиме завжди в пам'яті людей, поколінь.

Дорогі ветерани, учасники бойових дій, воїни, патріоти нашої держави, які зараз захищають рідну неньку Україну, ви є наша опора і підтримка в усіх починаннях, ми вчимося у вас вірити в краще й своєю працею втілювати мрію в реальність.

Для нас ви - символ стійкості й оптимізму, любові до рідної землі й служіння народу. Ваш героїчний шлях - це невичерпне джерело нашого натхнення, сили духу й віри в щасливе майбутнє Української держави.

Хай завжди на вільній українській землі будуть мир і згода. Бажаємо Вам міцного здоров'я, добра, невичерпного оптимізму, а всім нам мирного неба над головою.

З повагою,

Голова районної державної адміністрації Р. ГОНЧАРОВ.

Голова районної ради Л. СТЕФАНЮК.

ШАНОВНІ ЖИТЕЛІ КЕГИЧІВСЬКОГО РАЙОНУ, ДОРОГІ ВЕТЕРАНИ!

Сердечно вітаю усіх з Днем визволення Кегичівського району від фашистських загарбників! Дорогі ветерани, ваші самовідданість, хоробрість та героїзм стали взірцем мужності і надзвичайної сили для багатьох поколінь. Тому сьогодні наш обов'язок зберегти та передати нащадкам пам'ять про той великий подвиг, який здійснили наші батьки і діди, бути вдячними за нього і гордо нести славу Великої перемоги, щоб жоден герой не був забутий.

Бажаю усім довголіття, доброго здоров'я та благополуччя, завжди отримувати перемогу в усіх починаннях і найголовніше - мирного життя та ясного неба!

З повагою,

народний депутат України Анатолій ГРШФЕЛЬД.

У РАЙДЕРЖАДМІНІСТРАЦІЇ

13 вересня ц.р. в РДА відбулося засідання координаційної ради з питань соціальної роботи з сім'ями, які опинилися в складних життєвих обставинах.

Відкрила і вела засідання перший заступник голови райдержадміністрації Т.О.Данько. Під час заходу присутні розглянули інформацію про виведення з банку даних та припинення соціального супроводу сімей, які подолали складні життєві обставини; про здійснення соціальної роботи з сім'ями, які

опинилися в складних життєвих обставинах на територіях Кегичівської, Слобожанської селищних та Вовківської і Медведівської сільських рад.

Учасники засідання докладно проаналізували життєві ситуації по всіх проблемних сім'ях та дітях, що в них виховуються.

У ході зібрання були прийняті відповідні рішення та ухвалені належні заходи.

Т.О.Данько наголосила про необхідність тримати на контролі кожен проблемну сім'ю і конкретну ситуацію та за потреби підняття питання встановлення соціального супроводу, підбила підсумки наради.

Життя іде, і все без коректур...і як напишеш, так воно і буде...

Саме ці, такі влучні слова відомої Ліни Костенко так посправжньому чутливо та життєво описують навколишній, занадто інколи мінливий світ. Їх також часто люблять повторювати мої вчителі журналістської справи Любова та Анатолій Пучка...

Так. Життя іде... І насправді без коректур. Кожен крок, кожен вчинок змінює його назавжди. Безповоротно. Залишається лише пам'ять та спогади, яких не знищити часом і не зітерти нічим. Вони дивляться на нас з пожовклих сторінок газети, розповідаючи про таке вже далеко, минуле... Тож, здається,

доречно буде з нагоди такої особливої дати - 17 вересня - Дня визволення району від фашистів - звернутися до спогадів тих людей, кого, можливо, вже й немає нині, хтось - живий, але всі вони залишили свій віковичний відбиток в різні роки на шпальтах районного щотижневика, живий навіки спогад про те, як визволяли рідну Кегичівщину, Харківщину, як боролися з фашистською навалю, як любили і собою, власним життям, своїм серцем захищали Батьківщину...

ВЕЛИКОЮ БУЛА РАДІСТЬ

Цими днями випадково зустрівся з ветераном війни цукрокомбінату імені Леніна Галиною Григорівною Даценко, колишньою медсестрою Ленінської дільничної лікарні. Не один раз вона писала листи до редакції, як ветеран війни нагороджена багатьма орденами і медалями. Розговорилися. Я їй нагадав, що цими днями, а вірніше 17 вересня район відзначатиме своє 50-річчя визволення від німецько-фашистських загарбників.

Та як же забути цю дату - з хвиливанням заговорила Галина Григорівна. Я їй не забуду до кінця днів своїх. В той період я була на фронті. І раптом по радію чую, що наші війська звільнили наш рідний Харків і область. Якою великою була радість для мене, бо там моя домівка, мої рідні. Птахою полетіла б додому. Поділилась думками з однополчанами, а ті в один голос: попрохай командування, хай тебе на декілька днів відпустять,

відвідаєш своїх. Тут же допомогли мені написати рапорт на ім'я командира частини. І пішла я з ним. Пройшла одну, другу, третю інстанцію. Та ніхто без командира полку вирішувати не захотів, вірніше не міг. Дійшла я й до нього. Перед візитом друзі накручували мене розплакатись, добитись свого. І ось я на порозі командира. Подаю рапорт. Уважно він його почитав, скрушно похитав головою, поспівчував, а потім говорив: «Як не прикро, Галино, але я тебе не відпущу. Зараз воєнний час. Буквально завтра наш полк йде в наступ. Будуть жорстокі

бої, будуть поранені, і ти мені, як медсестра, і тим пораненим бійцям, без яких в бою не обійтись, будеш потрібна».

І я зрозуміла командира, розплакатись совість не дозволила, хоча сльози душили мене. Повертаюсь в медсанбат, а подруги питають: «Ну що, збираєшся додому?» - «Ні, не відпустив» - відповідаю. - а ти пробувала слізьми взяти? - запитують.

- Ні, не змогла цього зробити, кажу.

Зібрались ми потім всі разом, по вечеряли, згадали свої рідні місця, рідних. Ось так закарбувався в мій пам'яті день звільнення Харківщини.

- Як же Вам поживається, Галино Григорівно, в цей скрутний час? - запитую її.

- Похвалитись, на жаль, нічим. Немає тієї радості, якою жили всі люди, коли наближалась та чи інша подія. І сьогодні треба радуватись. Адже не проста це подія 50-річчя звільнення Кегичівщини від німецько-фашистських загарбників. А там піде 50-річчя звільнення України, 50-річчя Великої

(Продовження на 2 сторінці).

Кегичівська районна державна адміністрація запрошує всіх бажаючих завітати на Великий Слобожанський ярмарок, який відбудеться 24 - 25 вересня 2016 року у м. Харкові на відкритому майдані ПВЦ «Радмир Експохол» (вул. Академіка Павлова, 271).

В програмі Слобожанського ярмарку пропонується: широкий асортимент товарів, сільгосппродукції, живності та виробів майстрів народної творчості; конкурси: «Свято короваю», «Кращий фольклорний колектив», «Краща робота майстра народного мистецтва»; пригощання майстрами кулінарного мистецтва різноманітними стравами і напоями слобожанської кухні; культурно - розважальна програма ярмаркового характеру.

Життя іде, і все без коректур... і як напишеш, так воно і буде...

(Продовження. Початок на 1 сторінці).

Перемоги.
І все ж ображатись мені, як і всім ветеранам цукрокомбінату імені Леніна, на гірку сьогоднішню долю немає підстав. Як не скрутно, але дирекція цукрокомбінату, рада ветеранів роблять все, щоб подолати скруту людям похилого віку. Візьмемо мене. Сталося лихо. Помер мій чоловік. Мешкала тоді я в Улянівці, у власному будинку. Здоров'я не дозволило себе обслужити у такому великому господарстві. Тож звернулася я до дирекції цукрокомбінату. І мені пішли назустріч – виділили квартиру в селищі Чапаєве з усіма вигодами. А свій будиночок я передала радгоспу імені Леніна. Мешкає там тепер сім'я.

І таких прикладів можна навести багато. Так що нам бідкатися дуже гріх. І віритись, що з часом все налагодиться. Подолаємо ми кризу, налагодиться життя, повернеться радість в наші сім'ї

Бєсїду записав Л. МАКСИМЕНКО.
(Газета «Наш край» №75, 17 вересня 1993р.)

Згадаємо всіх поіменно!

Війні немає забуття...

Війна...Вона була жорстокою. І сліди тих, хто пропав безвісти замінала швидко... Але імена тисяч воїнів – тих, хто полягли на полі бою і пропали безвісти, завдяки пошукам юних слідопитів та ентузіастів, повернуті людям. Хоч і через стільки літ.

І мушу сказати –я переконуюся багато разів у цьому, працюючи над книгою про колишніх воїнів із Харківщини, котрі у грізні роки жакхливої війни боронили Батьківщину від найлютішого ворога людства – німецько-фашистських загарбників.

Життя за Батьківщину

В усіх куточках нашої країни живе пам'ять про героїчний подвиг наших земляків - воїнів-харків'ян.

З юними слідопитамі середньої школи № 14 м.Івано-Франківська тривають тісні зв'язки давно. Чимало цікавих справ зробили юні друзі разом із своїм директором Сергієм Сергійовичем Григор'євим (він же і керівник гуртка). Вони вже багато літ займаються благородною справою – пошуком безіменних героїв війни періоду 1941-1945 рр. Учні вивчають також бойових шлях 161-ї стрілецької дивізії, котра у серпні 1943 року визволяла Харківщину. Від них і дізнався про нашого земляка Павла Дмитровича Помазуновського, який родом із Харківської області...

У роки війни П.Д.Помазуновський визволяв місто Івано-Франківськ. Павло Дмитрович служив у 569-му стрілецькому полку 161-ї стрілецької дивізії і був зв'язківцем у замполіта батальйону П.П.Дадугіна. Коли наступали на місто, у передмісті фашисти затримали наші передові військові частини. І тоді капітан Дадугін вирвався вперед. Та Помазуновський пішов за капітаном, пробиваючи шлях вогнем із автомата. Бійці теж наслідували приклад і увірвалися в місто Івано-Франківськ. Дадугін і Помазановський були попереду і вели за собою солдат. Раптом з одного будинку почулася тріскотня. То строчив ворожий кулемет. Чимало бійців полягло тоді. Серед них капітан Дадугін і наш земляк Помазуновський.

Цими днями я одержав ще листа від івано-франківців, які повідомляли, що у 1944 році воїни були поховані у центрі їхнього міста, а тепер загиблі покояться на братському кладовищі. Про капітана П.П.Дадугіна вони зібрали багато матеріалів, а ось про нашого земляка мало відомостей.

Коли доведеться дізнатися про П.Д.Помазуновського чи про його рідних та однополчан – пишуть юні слідопити – то при змозі повідомте і нам...
Можливо, що і відомо про нашого земляка кегичівцям?

Де ти, Ніно?

Тривалий час розшукує хмельничанин Іван Антонович Патерко нашу землячку по імені Ніна, котра родом з Харківщини.

Важко пораненого при визволенні Рогатина І.А. Патерка привезли в госпіталь Тернопільської області. Врятувати життя можна було лише переливанням крові. Але подібної групи не знайшлося.

- Моя підійде! - сказала медична сестра.

Та лікарі відмовили їй, бо вона лише два дні тому давала кров і зараз надто слаба.

- Але пораненого треба рятувати!..

Пізніше, коли стан здоров'я покращав, Патерко довідався, що медсестру звать Ніна і що вона родом із Харківщини і нагороджена орденом Червоної Зірки за врятування поранених бійців.

Потім Івана Антоновича перевезли до м.Тернополя і про Ніну він більше нічого й не чув...

"Зараз, - пише І.А.Патерко, - я не пригадую ні її прізвища, ні номера польової пошти, але дуже добре пам'ятаю цю дівчину, якій тоді було років 20, вона нижче середнього росту, із світлим очима на круглолицим обличчі, з руським волоссям. Ваша землячка Ніна – великої скромності жінка, щира людина, і про неї ви обов'язково розкажіть людям..."

Де ти, Ніно?

Загинув на чеській землі

Про долю льотчика-штурмовика довго не було відомо. Це – про нашого земляка Миколу Бахмутського, котрий родом із Харківської області. Його вважали, що пропав безвісти. Лише було відомо, що він був командиром авіаланки у 57-му авіаполку на Балтиці. І стало відомо про те, що М.П.Бахмутського 21 вересня 1941 року виключили із списків особового складу, бо не повернувся із завдання...

А я пам'ятаю, що про Бахмутського згадувалося у книзі І.Семиряги "Радянські люди в європейському Опорі". Серед полонених, які втекли з неволі, був офіцер М.П.Бахмутський. Його врятував чеський антифашист Іозеф Зелени. А далі про його долю розповіли архівні документи: М.П.Бахмутський загинув 7 грудня 1944 року, потрапивши в засідку фашистських карателів в селі Ждарна...

Чи відомо що про М.П.Бахмутського мешканцям Кегичівщини?

Ідуть листи, і за кожним – серце справжнього патріота, вияв щирих почуттів до воїнів-харків'ян, які у найтяжчі роки війни не шкодуючи власного життя захитцали Вітчизну від запеклого ворога – німецького фашизму.

Для нас, сучасників, їхнє яскраве життя, їхній героїчний подвиг – надихаючий приклад вірного служіння Батьківщині...

В.ГОРОВИЙ,
член Спілки журналістів.
(Газета «Наш край» №56, 9 травня 1989р.)

Одного похмурого ранку...

Нині підполковник у відставці, Данило Кирилович Чувалевський, брав участь у визволенні Кегичівщини від німецько-фашистських загарбників. Він – вірний друг юних слідопитів Андріївської восьмирічної школи, під час одного із своїх візитів подарував дітям три альбоми своїх спогадів. Уривок з одного ми друкуємо нижче.

...Ми вели бойові дії, і вклинились далеко в німецьку оборону, місцями до 100-150 кілометрів. Фашисти підтягнули великі сили і оточили нас. Ми залишились без постачання продуктами і боєприпасами. І в боях комплектувались підрозділи для виходу з оточення. Один такий підрозділ був створений під моїм командуванням з водіїв автомобілів і танків, сержантів і офіцерів, багато

з них брали участь у боях з білофінами. Відступаючи балкою з Кобзівки в напрямку Андріївки, ми зустрілися з противником, зав'язався бій.

А з лівого флангу назустріч нам степовою дорогою мчав легковий автомобіль. Над землею висіли важкі сірі хмари, тож машину я сприйняв за наш ЗІС-101. Думав, що їде хтось із наших командирів, щоб віддати наказ зайняти оборону, чи швидше готувати відступ.

Біля мене були лейтенант Кирка, старшина Степаненко, солдат Петров, до мого підрозділу приєднався також кавалерист і був за зв'язкового. Я й послав його назустріч машині.

Мабуть, похмурим ранком фашистський генерал також не впізнав нас, сприйняв за свою оборону, бо вийшов з машини і рушив у наш бік, розмахуючи пістолетом.

Аж коли генерал з кавалеристом-лейтенантом зустрілися буквально на відстані 10-15 метрів, тоді обидва роздивилися. Генерал став стріляти, але, розгублений, жодного разу не вцілів ні в лейтенанта, ні в коня. Тоді обернувся і став тікати до машини. Звідти вискочив з автоматом, очевидно, його ад'ютант, тоді я дав наказ стріляти по машині. Автомобіль загорівся, пізніше ми побачили, що там загинуло три фашисти.

Генерал розгубився. А лейтенант наздогнав його і поранив шаблею. Генерал упав, а той, що поспішав на допомогу, побачивши наших бійців, підняв руки. Ним займався старшина Степаненко.

Полонений генерал був "велика птиця".
(Газета «Зоря комунізму» №112, 17 вересня 1983р.)

Ніхто не забутий, ніщо не забуте!

Спогади про бої під Шляховою

Юні слідопити Шляхівської восьмирічної школи ведуть велику роботу по відшукуванню імен загиблих воїнів і учасників боїв за звільнення рідного села, ведуть з ними переписку. Особливо тісний зв'язок встановився з майором запасу А.А.Афоніним, майором у відставці О.П.Кочневим, І.Я.Зубаревим та іншими.

Сьогодні на сторінках газети вміщуємо спогади учасника боїв під Шляховою, майора у відставці О.П.Кочнева, які він написав юним слідопитам:

Шановні діти, юні слідопити! Одержав вашого листа. Дуже вдячно, що ви пам'ятаєте і шануєте наших воїнів, які віддали своє життя в боях за звільнення Батьківщини, рідного села. Вдячний за те, що не забуваєте живих ветеранів тієї страшної війни.

А відносно вашого прохання, я повинен сказати, що задали ви нелегке завдання. Адже від тих подій минуло тридцять років. Але постараюсь дещо пригадати. Пам'ятаю 14 січня 1943 року наша дивізія, разом з іншими військами, в жорстоких боях прорвала оборону гітлерівців на Дону, південніше Воронежа, і почала стрімкий нрступ.

Після звільнення Курської області перед нами було поставлено бойове завдання звільнити Харківську область. Протягом місяця, в умовах холодної і сніжної зими вели ми тяжкі бої з гітлерівськими загарбниками. 16 лютого 1943 року ми звільнили Харків, а 23 лютого за наказом командування дивізія залишила Харків, і минуючи Мерєфу, Нову Водолагу, знову почала наступальні операції. В той час я був комісаром стрілецького батальйону.

Добре запам'ятався бій за звільнення села Шляхова. В кінці лютого 1943 року, вночі, ми підійшли до села на відстань 500-700 метрів. Залишок ночі провели в підготовці до наступного бою. А вранці, після короткої артпідготовки, вирушили в окопи.

Гітлерівці були добре озброєні і самі перейшли в контратаку, пустивши проти нас 14 танків і автоматників.

Передовий взвод нашого полку, який зовсім наблизився до села, вимушений був залагти в сніг і, ведучи бій, майже повністю загинув під вогнем і гусеницями танків. Фашистська піхота під прикриттям танків почала охоплювати наш лівий фланг. Однак наші не здригнулися і зустріли ворога шквальним вогнем з усіх видів зброї. Проти танків були поставлені на пряму наводку дві батареї гармат. Крім цього наші бійці били по танках з протитанкових гвинтівків. Декілька танків запалало. Інші відступили, продовжуючи вести вогонь з гармат і кулеметів.

На моїх очах снарядами були розбиті дві наші гармати, а артилеристи вбиті або поранені.

Бій тривав з перемінним успіхом до настання темноти. Ніч ми провели в сніжних окопах, на морозі. Одяг в усіх намок, а потім задубів.

Вночі ми одержали підкріплення артилерією, підібрали вбитих і поранених, на світанку, після артпідготовки, знову пішли на штурм і вибили фашистів із Шляхової. В цьому бою загинуло багато наших бійців.

Після цього ми з боями зайняли села Козачі Майдани, Антонівку, а потім рушили до залізничної станції Кегичівка, яку зайняли відразу. Гітлерівці поспішно тікали. Причому запам'ятався такий епізод: коли ми з командиром батальйону організували оборону на окраїнах Кегичівки і зайняли один будинок під штаб батальйону, то виявили там ще теплу каву з ромом, яку гітлерівські офіцери готували для себе, але не встигли нею поласувати.

Але це було тимчасове визволення. Через кілька днів фашисти, одержавши підкріплення, знову пішли в наступ. Довелось з боями залишати Кегичівщину, яка остаточно була звільнена, як стало відомо мені, тільки у вересні 1943 року.

(Газета «Наш край» №55, 9 травня 1994р.)

НЕЗАБУТНЄ...

...Згадались, зокрема, і бої за визволення Харківщини восени 1943 року. Наш 527-ий мінометний полк 23-ї окремої мінометної бригади РГК одержав тоді завдання підтримувати вогнем піхоту, щоб вибити фашистів з цукрового заводу на околиці селища Чапаєво. Завдання було не з легких. Гітлерівці засіли в корпусі заводу, котрі перетворили у неприступну фортецю. Система ставків з водою стала додатковою перешкодою на шляху наших військ.

Наше відділення артрозвідки на чолі з гвардії капітаном С.І.Бондаренком знаходилося в бойових порядках піхоти, керуючи вогнем мінометного дивізіону, допомагаючи подавляти вогневі точки ворога. На кінець дня після запеклого бою наші війська потіснили ворога, примусили його відійти безпосередньо на територію заводу.

Але на правому фланзі біля селища Чапаєво гітлерівці закріпилися на заздалегідь підготовлених рубежах, насичених артилерією, закопаними в землю танками, шестиствольними мінометами. Тут наші підрозділи ніяк не могли вибити окупантів, викурити їх з "осиних" гнізд. Ворог чинив шалений опір, бився з приреченістю смертників.

Наше становище ускладнилося ще й через те, що осколком снаряда було виведено з ладу стереотрубу. Хто воював в артилерії, знає, що це означає – мінометний дивізіон лишився корегувальним пристроєм, не міг вести прицільного і влучного вогню. Ось тоді мені і рядовому А.І.Рехтеру було наказано іти на полковий склад артзабезпечення, що розміщувався за 8 кілометрів у тилу, і принести звідти нову стереотрубу.

Настала ніч, що порушувалася спалахами освітлювальних ракет та безперестанно стрільбою кулеметів і автоматів. Коли ми виконали завдання і поверталися на свій спостережний пункт, накрапав осінній дощ. Щоб не заблудитися в суцільних хащах бур'янів, я запропонував своєму напарнику зайти на вогневі позиції дивізіону, а звідти по телефонному кабелю вже легше буде добратися до спостережного пункту.

Ми так і зробили. Але вночі трапилося непередбачуване.

Якимось чином ми переплутали свій дріт з іншим, що пересікав, мабуть, нашу телефонну лінію. Швидко все, що фріци, відступаючи поспіхом на захід, не встигли його змотати. В результаті ми прийшли не на наш спостережний пункт, а прямисінько на оборонні позиції гітлерівців.

Темрява і дощик послужили нам доброю справою. Ми встигли помітити артилерійські позиції ворогів і поспішили сховатися в якомусь ярю. Тільки рано-вранці нам вдалося добратися до свого спостережного пункту. На підставі нашої розвідки капітан С.І.Бондаренко підготував дані. І скоро вогнем нашого дивізіону було накрито гітлерівську артилерійську батарею.

В якійсь мірі це сприяло загальному успіхові наших військ. Лишившись вогневого прикриття, ворог значно послабив опір. На кінець наступного дня гітлерівці вибили з цукрового заводу, вони почали безладно відступати в напрямку Кегичівки і далі на захід.

Штаб нашого полку розташовувався в конторі цукрового заводу. Вогневі засоби батареї замаскувалися в лісосмугах, у вибалках, безпосередньо біля ставків, що розташовані біля заводу. В години короткого перепочинку перед новими боями воїнам полку було дозволено привести себе в порядок, перепочити.

Ми разом із старшим сержантом І.І.Косовим, ефрейторами Г.К.Старинським та І.А.Суровим вирішили оглянути передній край ворога, куди заблудили тієї пам'ятної ночі. У нас були всі підстави гордитися нищівним ударом мінометників дивізіону. Дві розбиті 85-міліметрові протитанкові гармати, шестиствольний міномет фашистів змовкли навкі після нашого вогню. У траншеях біля землянок всюди валялися трупи завойовників, котрі одержали на українській землі сповна.

Пройшли ми тоді і по вулицях щойно звільненого від ворога селища. Кров'ю обливався серце у кожного із нас, коли ми бачили попелища на місці чепурненьких українських хатинок. Всюди руїни, сліди злодіянь фашистів, за які їм ще треба було належно відплатити. Люди виходили із своїх сховищ з вузликами і дітьми на руках. Багато з них з плачем кидалися обіймати зі сльозами радощів на очах своїх визволителів. Такі незабутні хвилини загального піднесення навіщо вкарбувалися в нашу пам'ять.

Стихийно виник імпровізований мітинг, на якому було сказано стільки щирих і теплих слів вдячності нашим воїнам, котрі вигнали назавжди чужинців із селища, принесли на своїх багнетах волю і свободу ще одному населеному пунктові. Нас гостинно запрошували люди до себе в гості – хто в землянку чи погріб, а хто в дивом уцілілу хатинку. Всім хотілося ще раз подякувати своїм визволителям, зустріти разом з нами і безжарний ранок вільного життя...

Група мінометників побувала пам'ятаю, тоді в маленькому будиночку з двох кімнат. Господарку звали Тетяною (як її було по-батькові не пам'ятаю). Тут же і дві дорослі доньки Устинія і Ніна. Чоловік у Ніни Крайової був на фронті, а у неї на руках – трирічна донька Людочка. Жінки розповіли про свою страшну долю, про те, як поневірялися за часів окупації селища гітлерівцями, як переживалися в бур'янах, по ярках, погірбах від фашистів та їх підлих приспінників і запроданців – поліцаїв. Назавжди запам'яталися ці хвилюючі розповіді про ті страшні часи, про те, як ця сім'я, ризикуючи своїм життям, врятувала наших поранених бійців, котрих не встигли евакуювати у лютому 1943 року. Спогадам, гірким розповідям, здавалося, не було ні кінця, ні краю...

Та солдатів довго не доводилося перепочивати. Вже через два дні ми вирушили на захід, звільнили Кегичівку і ще багато, багато населених пунктів на Харківщині, в Україні!..

М.ХВОСТКОВ, ветеран війни,
колишній мінометник 527-го полку.
(Газета «Зоря комунізму» №111, 16 вересня 1982р.)

Підготували Зоя ЯЛОВА та Віктор ЧЕРЕДНИК.